

Veleccenjeni gosp. Doropoljski!

Danes se Vam oglašam prvič. Letos sem naročen prvič na list »Zvonček«. Stanujem v Hotizi, ki leži na levem bregu reke Mure in mi donša žalostne glasove neodrešene mladine Koroške. Hodim v VI. razred in nas uči gospod Josip Aničič. Letos, ko je bila žetev, sem pobiral zaostalo klasje, nato sem ga pa prodal. Sedaj mi je prišlo vse prav za »Zvonček«. Vesel sem, ker imam ljube starše, tembolj pa, ker sem svoboden. Zato hočem biti hvaležen svojim dragim staršem. Nestrpnost čakam prve številke »Zvončka«. Ne zavržite mojega pisma!

Srčne pozdrave Vam pošilja čez planine in doline

Matevž Balažič,
Prekmurje.

Odgovor:

Ljubi Matevž!

Znana Ti je prislovica: Kamen do kame — palača; zrno do zrna — pogača! Glej, Tebi je zrno do zrna prineslo — »Zvonček«! — In kakor Ti poslušaj žalostne glasove neodrešene koroške mladine, tako naj poslušaj slovenska mladina v zaslužnji Koroški našo zaobljubo, da nismo nanjo pozabili, ampak da mislimo neprestano na dan, ko bo zopet svoboden in z nami združen naš Korotan!

*

Veleccenjeni gospod Doropoljski!

Prosim, dovolite mi, da Vam pišem tudi jaz. Letos sem se naročila na »Zvonček«, ki mi je v veliko veselje. Tudi mama ga rada pregleduje. Jaz hodim v V. razred osnovne šole. Stara sem enajst let, in lahko si mislite, da sem še majhna.

Za prekrasni majnik Vam pošiljam dve pesemci in Vas vljudno prosim, da bi ju priobčili v prihodnji številki, ako Vam bosta ugajali. Prva je »Pomlad«, druga je »Prva zelena vejica«.

P o m l a d.

Čez noč se nam priroda
je sveža porodila,
cvetic vonjave krasne
po zemlji je razlila.

In na drevesu vsakem,
na vsakem grmu žvrgoli
prezali ptiček drobní,
mi novo upanje budi.

In solnca topli žarek
potoka valčke spet zlati
in v vsakem srcu želje
presladke spet budi.

Prva zelena vejica.

Pozdravljena bodi,
prva vejica zelena,
ti si pomladi nove
slika zaželena.

Pozdravljena bodi,
in dobro obrodi
tvoj žlahtni cvet
čebelicam med!

Pozdravljena bodi,
čebele te kličejo,
tvoji jih vonji
k sebi mičejo.

Srčne pozdrave Vam pošilja

Gela Kogejeva,
Mirna.

Odgovor:

Ljuba Gela!

Da izpolnim Tvojo željo, priobčujem obe pesemci, ki si mi jih bila poslala že lanske pomladi, a so mogle šele sedaj v moj kottiček. Časih je dolga pot iz skritega kota v veliko javnost.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Velikokrat sem že čitala v »Zvončku«, da radi sprejemate otroška pisma. Tudi jaz sem se namenila, da Vam pišem nekaj vrstic.

Doma sem iz Ajdovščine na Primorskem. Jako žal mi je, ker »Zvončka« ne dobivam na dom, temveč stric, ki biva v Ljubljani, mi ga o priliki pošlje. Ob šolskem času sem v Gorici pri teti, tamkaj tudi obiskujem meščansko šolo.

Vse predmete poučujejo v laškem jeziku, le dobro uro na teden imamo slovenski pouk.

Drugo leto pojdem najbrže v Ljubljano. Starše sem že prosila in upam, da mi izpolnijo željo.

Da se ne boste čudili, gospod Doropoljski, kako je to pismo bilo oddano v Ljubljani, Vam hočem kratko omeniti. Pismo sem pisala v Gorici, nato sem ga poslala stricu, ki je pisemce tamkaj oddal na pošto.

Ako dovolite, Vam prihodnjič pišem še kaj.

Mnogo pozdravov iz Primorske Vam pošilja vdana

Juta Nardinova,
goj. mešč. šole v Gorici.

Odgovor:

Ljuba Juta!

Z radostjo sprejemam Tvoj pozdrav in Ti ga vračam z enako presrečnostjo. Ta pozdrav veljaj vsem od vseh!

*

Velecenjeni g. Doropoljski!

Dovolite mi, da Vam tudi jaz kaj povem v svojem prvem pisemcu. Hodim v 1. a razred gimnazije v Kranju. Jako me zanima slovenščina; zato o prostem času zlagam različne preproste pesemce. Tukaj Vam pošiljam pesemco, ki se mi zdi primerna za sedanjí letní čas. Prosim, ako bi jo priobčili v kottičku.

Spet pomlad prihaja...

Spet blaga pomlad prihaja,
že slavček veselo žgoli,
meni pa srce zdaj raja
in vigradi se veseli.

Prva iz zemlje priklje cvetica
zlata trobentica, rumena zlatica,
zvonček z njo beli, vijolica zdrava,
z njimi se vetrec lepó poigrava.

Zemljica vsa je v milem petju,
zemljica vsa je v lepem cvetju;
ptička oglašá se iz goščave,
pesem odmeva v hrib in dobrave.

Z odličnim spoštovanjem

Anton Šifrer.

Odgovor:

Ljubi Anton!

Tvoja pesemca, dasi je morala pod ostro pilo, naj velja v pozdrav pomladi, ki se je vsi kottičkarji z menoj vred srčno veselí.

*

Cenjeni g. Doropoljski!

Danes se prvič oglašam v Vašem kottičku. Hodim v III. razred mešč. šole v Brežicah. V prostem času sem sestavil povest o »Čudni ženi«. Prosim Vas, ako bi jo mogli priobčiti v kottičku.

Čudna žena.

V starodavnih časih je živela nekje tam v deveti deželi za deveto goro kakor strah čudna žena. Namesto zob je imela majhne kolčke, a na licih veliko bradavico. Telo je stalo na dveh šibkih nogah. Hodila je prosit po hišah, da je dobila svoj borni kruhek. Njen glavni opravek je bilo čaranje. Kadar je čarala, si je nataknila naočnike, a v roko je vzela čarodejno palico.

Prišla je v neko hišo ter je začarala vso družino. Izpremenila jih je v svinje. Te svinje so hodile gori in doli po sobi ter ponavljale svoj »mr-mr-mr!« V tem času pa prijezdi po cesti jezdec na petelinu. Tudi ta je bil dokaj čuden — imenoval se je Belcebub. Izganjal je hudobo iz ljudi. Imel je velikanski širokokrajen klobuk, za klobukom pa mačje pero. Ko je prišel mimo, ga je presenetil čuden glas. Stopil je v izbo ter je od strahu skoro omedlel. Svinje so ga obkolile ter ga lizale. Ko se je Belcebub zopet malo zavedel, jih je odganjal z genljivim glasom »huj!« Zaradi tega hrupa je odšla čarovnica ven. Na mizi pa je pozabila čarodejno palico. Hitro je stopil Belcebub po njo. Udaril je vsako svinjo po repu, da se je precej izpremenila v človeka. Nato je dal vsakemu zelišče, ki se je zvalo macefizelj. Po tem dogodku ni imela čarovnica več toliko moči nad ljudmi. Belcebub je dobil zaslužen plačilo. Seveda se je ta novica raznesla po vasi. Med drugimi jo je slišala tudi Kocmurjeva sedemletna deklica, ki je urno tekla povedat to zgodbo svoji bolni in siromašni materi.

Minilo je leto in nekateri dan. Kar se pripeti, da se pripelje Belcebub v zlato kočijo s srebrnimi konji in istotakimi perutnicami. V selu ga ni nobeden spoznal. Pač pa, ko je prišel v isto hišo, kjer je rešil ljudi iz zakletja, ga je spoznala samo gošpodinja. Odvedla ga je v sobo, kjer ga

je seveda dobro pogostila. Medtem pa sta se menila o čarovnici, kako jih je začarala. Ljudski pregovor pravi: »Če se o volku meniš, volk pride.« In res! Čez nekaj časa pride po cesti lepo oblečena čarovnica. Tudi ona je bila namenjena tja, kamor Belcebub. Ko je prišla v hišo, je takoj pokleknila pred njega. Začela je prositi enega za drugim, naj ji odpuste pregreho. Belcebub je stopil k njej ter ji dejal, da ji odpusti, samo pod tem pogojem, ako ne bo več čarala. A ona mu je odgovorila, da je to njen glavni opravil in obenem za služek. Belcebub je malo pomišljal in ji naposled rekel, da ji bodo oni vsak dan dajali hrano. Ona pa je vzkliknila: »Zadovoljna sem, samo rada bi kako pisanje, ker pravijo, da je potem bolj gotovo.« V nekaj urah je že dobila čarovnica pismo, v katerem so se vsi podkrižali. Nato je ona vesela odšla. Dan se je jel nagibati k zatonu, zato je tudi Belcebub pobral svoja šila in kopita ter se odpeljal za vedno. Čarovnica pa je dobivala svojo redno hrano.

Čarovnica je res prihajala samo jest. Ako jo je kdo hotel opazovati, jo je videl samo zjutraj, opoldne in zvečer. Medtem pa je vedno hodila poučevati Kocmurjevo deklico v čaranju, zato da bi lahko deklica služila svoj in materin vsakdanji kruh. Ko se je deklica sčasoma privadila temu poslu, ji je bilo lahko, ker je tudi ona hodila nadalje tako po hišah kakor poprej čarovnica. Pri isti hiši pa, kjer je čarovnica dobivala hrano, so se je sčasoma naveličali ter ji odkazali drugje hrano. Toda ona se je hotela temu upreti ter je hotela pokazati svojo listino, ki je pa ni več imela, ker so ji jo že prej skrivaj vzeli. Zato si je morala iskati čarovnica hrane drugje. V zahvalo jo je sprejela Kocmurjeva čarovnica, zato da je pomagala njej in še vedno bolni materi. Tam so stanovali skupaj do leta 1814. Tega leta so namreč sežgali vse čarovnice na grmadi in med njimi tudi naši dve čarovnici. S tem letom je bilo zaključeno vsako čaranje.

Že v naprej se Vam zahvaljujem za Vašo prijaznost. Prosim Vas, ako bi se še lahko poizkusil v kaki povesti.

Z odličnim spoštovanjem Vaš »Zvončkar«

Vladimir Mihael Merhar,
učenec III. razr. mešč. šole v Brežicah.
Odgovor:

Ljubi Vladimir Mihael!

Tvojo bajko o čarovnici priobčujem v zabavo vsem, ki vedo, da je strah v sredi

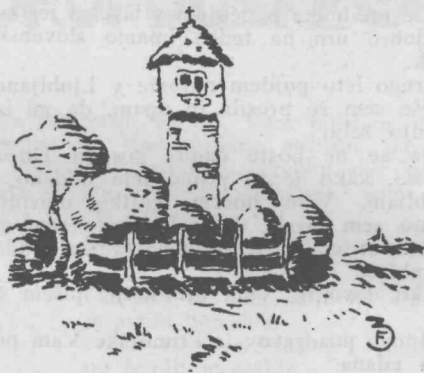
votel, okrog ga pa nič ni. Tvoji dve čarovnici sta zgoreli na grmadi, ki so jo znosili iz vodnih mehurjev in zažgali z ledeno svečo, visečo o svetem Jakobu izpod polževe hiše. Ribe so prepevale žalne koračnice, vsi hromci so plesali, brezrokci pa so brenkali na strune, napete na lešnikove lupine iz pajčevin. Vik in krik je bil tako velik, da se je razpočila odprtina lonca, kjer so kuhali leskovo maslo, da z njo izlečijo piškave kolčke, ki so s čarovnico vred zgoreli do zadnje iveri. Tako je bilo tistega leta, ko so hiše stale na strehah in so konjske grive rasle na plešastih glavah.

*

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Mladi risar.

Priobčil F. Z.

*

Besedna uganka.

Priobčil Fr. Rojec.

Iz pet črk beseda sestoji
in ima posebnost to,
da se nič ti ne izpremeni,
če od spredaj čitaš jo
ali če od zad ji črke premostiš.
Reč lesena je, na kmetih jo dobiš,
in ko pri delu kmet jo rabi spet,
glasno poje ter odmeva v svet,
naznanjoč, da je prišel
na deželo čas vesel,
ko se z mize preko potreb
spet smejal bo beli hleb.
Reč je tudi v mestih znana,
toda tu imenovana
le takrat je, kadar kdo
zmerja ali psuje z njo.

*

Rešitev prihodnjič.

IZJAVA. V 1. in 2. številu smo priobčili pesem »Kosov dvoboj.« Nismo imeli namena ni povoda, da bi vedoma ranili čast pesniku Župančiču. Kdor kaj takega misli, je v zmoti. Pesnika Župančiča, ki je bil tudi naš sotrudnik, čislamo in spoštujemo. — Uredništvo »Zvončka«